

POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 4 • 2016

**LEGG AV DEG
VESTLANDSDIALEKTEN**

Side 4-5

**HØSTLIG LEDERSEMINAR
PÅ GARDERMOEN**

Se side 6-7

**TRAFIKKOPPLÆRING
FOR +65 I MOSS**

Se side 8-9

**MANGE MINNER FRA
MØLLERGATA 19**

Se side 10

God jul og godt nytt år!

Medmennesker i et formalisert nettverk

Er det behov for et formalisert og kjent tilbud til våre medlemmer som har behov for hjelp og støtte i vanskelige situasjoner? Et nettverk i alle lokallavdelinger med utvalgte, erfarne og egnede kollegaer med integritet, som kan være medmenneske, være til stede, lytte, gi støtte, samt være behjelpelig med praktiske gjøremål? En direkte og personlig kontakt for å kunne hjelpe kolleger som sliter i perioder eller i hverdagen generelt? I spesielle tilfeller kan den «hjelpende/støttende» kollegaen bistå med å skaffe hjelp med spesialkompetanse.

Landsmøtet i juni 2015 mente at et slik behov var tilstede blant våre medlemmer og gjorde følgende vedtak: «Forbundsstyret utarbeider et HMS-system for lokallagene etter politietatens HMS modell med fokus på ivaretagelse av medlemmene for å sikre likhet og kolleganettverk for alle medlemmer.»

POD var også meget positive til å bistå oss med å få organisert et slik system. De var klar over at det var pensjonister som «slet» etter hendelser i tjenesten.

Forbundsstyret nedsatte den 22.09.15 en arbeidsgruppe bestående av: Bjørn Egeli, Kristiansand, leder, Tom E Søreide, Asker og Bærum, sekretær, Gunn Helen Grandell, Sør-Trøndelag, Ivar Solum, Hamar, Øyvind Røen, Oslo og Per Oscar Strand, Politidirektoratet som deltok som et bindeledd mot direktoratet. Arbeidsgruppen fikk i oppdrag å kartlegge eksisterende ordninger i, og synspunkter fra våre lag og foreninger på et formalisert opplegg. Arbeidsgruppen har også lagt til grunn kollegastøtteordningen for politiet i sitt arbeide.

Gruppen leverte den 13. juni 2016 sin rapport med forslag til et praktikabelt system/retningslinjer for et kollega-/pensjonistnettverk for PPF. Allerede på Lederseminaret i april 2016 gjennomgikk lederen og tidligere HMS-leder for politiet, Bjørn Egeli, arbeidet så langt. Forbundsstyret behandlet rapporten i møte 16.10.16 og forslag til vedtak ble gjennomgått i ledersamlingen 17.10.2016.

Bjørn Egeli med utvalgsrapporten

Ordningen vil være frivillig og hvert lag/forening vil ha sin nettverksleder med et representativt antall medlemmer for å ha kapasitet til å bistå kollegaer ved behov. Innen det enkelte politidistrikt skal det være en kontaktperson som har nødvendig kontakt med politidistriktets HMS-ansvarlige. Slik kontakt vil også nettverkslederene kunne ha med politistasjonenes/lensmannskontorenes/HMS-ansvarlige. Kontaktpersonene vil bli gitt opplæring og man satser på at de som blir tatt ut som nettverksrepresentanter, er medlemmer som tidligere har vært kollegastøtte i politiet eller er spesielt egnet til dette.

Forbundsstyret tar sikte på å innføre ordningen i løpet av første halvår 2017, og at kontaktpersonene da har fått sin første opplæring. Nærmere detaljer om ordningen vil det bli informert om etter hvert.

Forbundsstyret uttrykker ros til arbeidsgruppen, POD og de av våre lag og foreninger som har bistått arbeidet med å få til et helhetlig tilbud. Imidlertid er det viktig å presisere at du som trenger hjelp/støtte nå, ikke må vente, men benytte det tilbudet som eventuelt finnes i ditt lag eller kontakte en god og fortrolig kollega!

Vi nærmer oss en høgtid med rom for ettertanke, hvor nettopp det å være medmenneske/ det å bry seg om kan bety svært mye for noen! Med disse ord ønsker jeg på vegne av forbundsstyret alle våre lesere en God Jul og et Godt Nyttår!

Kyrre Stenbro, forbundsleder

Redaktør:

Jørn-Kr. Jørgensen

Leyrins gate 2 – 0585 Oslo

Telefon 906 14 485

E-mail: jornjoer@gmail.com

Redaksjonen avsluttet: 9. november 2016

Politiets Pensjonistforbund

Besøksadresse: Fridtjof Nansens vei 14/16, 0369 Oslo

Postadresse: Politiets Pensjonistforbund,

P.B. 8051 Dep, 0031 Oslo

Telefon: 45612974

E-post: pppf@ppf.no

Hjemmeside www.politipensjonisten.no

Fast kontortid

Tirsdag og torsdag kl. 09.00 – 15.00

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

Kyrre Stenbro

Telefon 911 36 915

E-mail: kyrre@ppf.no

Forbunds nestleder

E. Eystein Loftesnes

Telefon 928 64 770

E-mail: eeloftesnes@gmail.com

Forbundssekretær

Sigmund Engen

Telefon 472 52 136

E-mail: pppf@ppf.no

Forbunds kasserer

Roald Korsøen

Telefon 901 80 389

E-mail: roakor@online.no

Styremedlemmer

Kjell Fagerlid - kfagerlid@yoahoo.com

Martha Kalland - sortrondelagppf@gmail.com

Oddbjørn Olsen - o-golsen@online.no

Varamedlemmer

Kjellaug Røgler

Kjell Arne Slethei

Lay-out: Mamma&Pappa reklamebyrå, Oslo

Trykk: Haugesund bok og offset, Haugesund

Innsikt til utsikt

Det er vanskelig å tenke seg noen jobb i samfunnet som gir så mye innsikt i andre menneskers liv som det å være politimann. Politimannen – enten vedkommende er en mann eller en kvinne – møter sitt publikum i absolutt alle livets situasjoner, i sorg og glede, i oppover- og utforbakke, i fortvilelse, i oppgitthet, noen ganger redde og fulle av angst – andre ganger på topp og da «livet ikke kan være bedre».

Hver enkelt polititjenestemann og kvinne har gjennom dette arbeidet fått noe. Det er kanskje ikke så lett å legge merke til i øyeblikket, men svært mange pensjonerte politifolk kan fortelle om mye menneskelig erfaring, om innsikt og om egen livserfaring.

Selv har jeg tilbrakt noen julehøytider på gata i Oslo blant byens «løse fugler». Her var det skrik og skråll, fyll og slagsmål, tjuerier og bedrag – og ofte var det ikke så nøye med hvem som eide hva. «Vi bruker det vi har. Det er jul».

På sett og vis var det underlig nok en slags etikk i dette. Den bar i seg en del av nestekjærlighetens budskap: du hjelper meg og jeg hjelper deg. Vi er alle søsken, og sagt litt romslag var det en slags utvidet form for søskenkjærlighet. Noen vil nok kalle det i kriminalitetens grenseland.

Sammen med noen kamerater var jeg med på å arrangere «open house» i et av byens gamle menighetshus. Den første julen kom det åtte tilnærmet forfrosne sjeler til betasuppe. Men ryktet spredde seg fort på Rodeløkka, og den femte julen var det 120 mennesker som ikke bare fikk julemat, gaver og gang rundt juletreet, men også tilbud om overnatting på innlånte senger fra Oslo Siviltforsvar. Noen sovnet under juletreet i rus. Noen klarte ikke å sitte stille og gikk ut- og inn. Noen sølte med maten. Noen gråt. En ville fortelle om «Piken med fyrstikkene», men kom aldri til orde. Likevel var det jul og glede for oss alle. Julelysene lyste opp for oss «så ingen krok var mørk».

Det ga meg mye å møte utslåtte og fortvilte mennesker på denne måten. Vi spurte ikke hva de het og hvor de kom fra, hvor de bodde eller hvor de skulle. De fikk komme som de var. Terskelen var lav.

Fordi dette dreide seg om flere julekvelder, var det noen gjengangere. Noen av disse traff jeg også ellers i året, og vi hadde meningsfulle samtaler i Sofienbergparken, på Grünerløkka og av og til også på Ola Narr. Mange hadde mye å fortelle fra livet. Fra tiden som krigsseilere. Fra alle mislykkede jobber, ødelagte familier, barn og barnebarn de ikke hadde kontakt med og koner som ikke ville ha dem. Det var ofte den samme historien med mange, men likevel var alle forskjellige.

Å høre på dette var som en reise i «tid og evighet». Gutta ba aldri meg om noe, men de ga av seg selv. De ga meg av sin livserfaring, sin livsvisdom og sitt livsinnhold. Det var jeg som ble beriket. De ga meg hver og en innsikt i sitt liv så jeg fikk utsikt til mitt eget. De ga meg av sin smerte og jeg ble rikere.

Dette er et av livets paradokser. Og politifolk kan fortelle mye mer om dette. Hva de fikk gjennom et langt yrkesliv. Visst var vaktene

lange, ofte. Visst var nattevaktene strevsomme. Men i møtet med mennesker var det alltid noe å hente, var det alltid noe «å få» av sorg eller glede. Det er dette som kalles livsinnhold og som gjør at det å være politi er en jobb de fleste som har gått i uniform elsker. Det snakkes sjelden eller aldri om nettopp denne siden av saken, men det vi har opplevd har vært med på å gjøre oss til den vi er. Livet, livet selv, er mangfoldig og sammensatt enten vi er her eller der.

Riktig god desember, god jul og godt nytt år til alle lesere!

Jørn-Kr. Jørgensen,
redaktør

LANDSMØTET 2017 - INNKALLING

Det innkalles med dette til Landsmøtet på Scandic Hotell, Hell ved Trondheim i tiden **30.5 - 1.6.2017**. Delegationene møter til registrering på hotellet fra kl. 09.00, Landsmøtets åpning er kl. 14.00. Hjemreise er 1. juni etter kl. 14.00. Lag og foreninger har rett til 1 – en representant – for hvert påbegynt 100 registrerte betalende medlem i PPF. Representantene skal være utstyrt med fullmakt underskrevet av to i styret til den lokale avdelingen. Frist for innsendelse av fullmakten er 26.4. 2017 - jfr. § 7.1. avsnitt.

Andre viktige frister

- Forslag som ønskes behandlet på Landsmøtet: **3. mars 2017**
- Forslag til Valgkomiteen: **7. mars 2017**
- Forslag til Hederstegnutvalget: **7. mars 2017**
- Forslag til dagsorden, forretningsorden og innkomne forslag sendes til lokalavdelingene, **medio april 2017**
- Påmelding av observatører og medreisende: **20. april 2017**
- Innsendelse av utfylte fullmaktsblanketter: **27. april 2017**

Legg av deg vestlandsdialekten

Tekst og foto: Jørn-Kr. Jørgensen

- Det var en kanskje en «straffbar» handling som gjorde at jeg søkte politiet. Saken var den at min far som var ingeniør, gjerne ville at jeg skulle gå i hans fotspor. Derfor søkte jeg opptak ved et gymnas i Sogn, og kom i en klasse hvor jeg kom i konflikt med klassestyreren. Jeg gjennomskuet at han hadde et godt øye til en av de kvinnelige elevene. Han så nok helst at han kunne slippe å ha meg som elev i klassen...

- Etter noen måneder spurte noen av de mannlige medelevene om de kunne bruke navnet mitt til å kjøpe litt brennevin fra Vinmonopolet i Bergen. Dette fordi jeg var gammel nok, og for å gjøre historien kort: Det ble en durabelig fest og klassestyreren fikk vite at noen av elevene hadde vært beruset en lørdag kveld, uten at jeg var med på det. Han fikk vite at det var bestilt brennevin. Rektor ble koblet inn og jeg ble bedt om å slutte.

- Det var slutten på min «ingeniørkarriere». Men jeg var ung og ville gjerne bli til noe i livet. Jeg var en urolig sjel, en søkende person og hadde problemer med å finne min plattform. En periode tok jeg utdanning som flymekaniker, men jeg ville noe annet... Da det ble ledige politiaspirantstillinger i Oslo, søkte jeg. Det formelle grunnlaget var i orden, så det var spennende uker før det endelig kom svar fra Oslo politikammer i posten med beskjed om at jeg var innkalt til opptak.

Det er Eiliv Lønningen som forteller dette til Politipensjonisten. Han har en lang politikarriere bak seg, fyller 80 år i juli neste år, og bor stille og tilbaketrukket i Øygarden utenfor Bergen. I flotte omgivelser har den gamle lensmannen slått seg ned. Her nyter han timene, dagene og ukene sammen med sin hustru, Grete, mens barn og barnebarn bor på Østlandet. De reiser derfor regelmessig over fjellet med glede på besøk.

- En høstdag i 1959 møtte jeg i gymnastikksalen i Gamle Grønland politistasjon i Bækkegaten 1 sammen med sju andre håpefulle, unge menn. Bak pulten satt daværende politimester Svein Skalmerud sammen med resten av opptakskommissjonen. Skalmerud spurte meg: «Kan du svømme?» - Jeg svarte som sant var: «Ja!» De avsluttende ord fra politimester Skalmerud var: «Du må legge av deg den vestlandsdialekten så folk her forstår hva du sier!»

- Vi ble tatt opp alle åtte, og jeg kom til Pipervigen politistasjon etter å ha gjennomgått et fire ukers konstabelkurs og påkrevet aspirantopplæring. Siden ble det

grunnkurset ved Politiskolen, og politilivet var i gang som fast ansatt politikonstabel.

- Jeg var først ved Grønland politistasjon hvor mye av jobben gikk ut på å kjøre en grønn Volkswagen-marje og dra fyll. Senere hospiterte jeg ved Victoria Terrasse, og ved Nr. 19 kjørte jeg patruljebil ved 3. og 4. divisjon. Det var politimester Johan Gjerde som ansatte meg. Året var 1962.

Lensmannen fyller 60 år og barnebarnet kom på besøk.

- Jeg var veldig actionlysten som politikonstabel, så jeg hadde en god del kollisjoner under forfølgelse av stjalne biler. Jeg mener å huske at det tilsammen ble 14 ganger – større eller mindre. Men heldigvis ble ingen skadet.

- En dag jeg var i Åkebergveien på Teknisk stasjon, fikk jeg beskjed om at jeg måtte levere fra meg kjøreseddelen fordi jeg var der for å levere nok en bulket bil. Kjøresjefen fikk et duplikat jeg hadde. Jeg hadde fortsatt originalen. Det ble ikke gjort noe mer med saken, og

jeg fortsatt å kjøre uten problemer.

- Der Tinghuset i dag ligger kolliderte jeg en gang med en taxi. Det var taxien sin feil. Han gjorde en u-sving mens jeg hadde blålys-utrykning. Resultatet var at jeg kjørte inn i hans høyre side. Etter den dagen kalte kollegene plassen for «Lønningens plass», da jeg kolliderte uten å ha skylda!

I 1964 fikk Eiliv Lønningen politikammeret anerkjennelse – underkrevet Johan Gjerde – fordi han i forbindelse med en skapsprengning i Strømsveien alene ble konfrontert med to skapsprengere som løp fra stedet og ramlet ned i en 8-10 med dyp tunnelgrøft. Men Lønningen, som kom sist, ramlet oppe på de to, og fikk et mykt møte med bakken. De to ble umiddelbart pågrepet, da luften ble slått ut av dem.

- Under en biljakt i januar samme år var jeg sammen med politikonstabel Arne Halvorsen. Vi ble liggende bak en Folkevogn boble. Det hele begynte i Maridalsveien, omtrent ved ring 3 og endte i Bispegata i Gamlebyen. For å gjøre en lang historie kort, skjedde det at jeg havnet på taket av bobla i et forsøk på pågripe biltyvene. Jeg ble sittende på taket og holdt meg fast i takgrinda mens farten økte opp mot 100 km i timen. Der satt jeg med beina dinglende foran frontruta og holdt meg fast.

Guttene som hadde stjålet bilen var bare 14 år. Osloavisene - her VG - hadde store oppslag om saken

- I 1964 ble jeg også gift og fikk jobb ved Hardanger politikammer med tjenestested som politikonstabel i Odda. Der var jeg i to års tid, før jeg begynte som lensmannsbetjent ved Årdal lensmannskontor i Sogn. Så kom jeg tilbake til Oslo. 1. januar 1968 ble jeg overkonstabel med tjeneste ved Pipervika politistasjon i Huitfeldtsgate.

- En natt kjørte vi bilpatrulje på Skøyen. Plutselig observerte vi et blått, blinkende lys inne på et kontor. Resultatet ble at to skapsprengere løp ut da de forstod at de var iaktatt. Piketten grep sin gasspistol og løp etter dem og ropte: «Stopp, ellers skyter jeg!» Skapsprengerne stoppet. Han skjøt, og løp rett inn i gasskyen. Resultatet var: Skapsprengerne kom seg unna, piketten havnet på Legevakta. Sånn er livet; noen ganger.

- Jeg fikk jobb ved Ullensvang og Eidfjord lensmannskontor i 1973. Der ble jeg etterhvert lensmannsførstebetjent og var der til jeg ble lensmann i Øygarden i begynnelsen av 1992. Jobben i Ullensvang innebar mange ettersøkninger i fjellet av folk – men også av flyhavarier. Jeg var med på å etterforske fire flyulykker i Hardanger, også med dødelig utgang. Vi hadde både redning, etterforskning og samarbeidet nært med Flyhavarikommisjonen.

- Den tragiske Måbødalulykken i august 1988 skjedde i mitt

Fremdeles er det gnist i gamlelensmannen.

som jeg fremdels tenker på. Men rent psykisk har det gått bra på grunn av at jeg var etterspurt for å fortelle om dette på kurs for ulike typer redningspersonell. På den måten har jeg drevet terapi med meg selv.

- I januar 1992 ble jeg ansatt som lensmann i Øygarden lensmannsdistrikt. Det var et lite distrikt, men det var fem ansatte på grunn av den store olje- og gassvirksomheten i området. Jeg fikk nærkontakt med de store oljeselskapene med beredskapsøvelser og møter, og vi hadde en egen politistasjon ved Kolsnes gassanlegg. Jeg fikk også anledning til å besøke oljeplattformer og fikk smake litt på olje- og gasseventyret i Norge.

- Da jeg gikk av som lensmann i 2005, var jeg fortsatt godkjent som UEH – og jeg tror jeg var en av de eldste som hadde denne godkjennelsen. Det er jeg litt stolt av.

- I dag nyter jeg pensjonistlivet med reiser, jeg er aktiv i IPA, jeg skriver litt og jeg følger med. I seks år var jeg leder Hordalensmennenes pensjonistlag – først sekretær, senere leder. Mon tro om det er et av de mest aktive pensjonistlagene i landet?

- Livet har så langt vært rikt og spennende, utfordrende og utviklende – til tross for kroppslige plager hist og her. Livet er til for å leves – og jeg lever, og jeg lever godt. Men, vestlandsdialekten har jeg beholdt! - smiler Eiliv Lønningen.

Navneskiltet i "Furtebua" er Eilivs gamle som lensmann i Øygarden.

I "Furtebua" har eiliv innredet et helt lite museum.

Høstlig lederseminar med foreningsaker på dagsorden

Tekst og foto: Jørn-Kr. Jørgensen

Jan Davidsen vil gjerne ha forhandlingsretten tilbake på vegne av norske politipensjonister.

For 2. gang i år inviterte Politiets Pensjonistforening sine toptillitsmenn til et lederseminar. Denne gangen stod ulike foreningsaker stod på dagsorden, og Quality Airport Hotell på Gardermoen var møtestedet for 55 vitebegjærlige tillitmenn.

Et viktig punkt på dette seminaret var en ny gjennomgang av Martha Kallands dreiebok for foreningsdriften. Dreieboken er en delvis gjennomarbeidet plan som sikrer de ulike lag og foreninger i PPF en sikker og stabil drift året igjennom. - Jeg har alltid sett på politiet som min familie, sa Martha Kalland. - Vi mister familien hvis vi ikke deltar. Derfor er det viktig at PPF-arbeidet rundt om i landet fungerer, og dreieboka hjelper oss til dette.

PPFs medlemsregister

Den generelle organisasjonsdriften med medlemsregisteret og ulike former for kontingentinnbetaling ble deretter diskutert. Spesielt ble forbundssekretær Sigmund Engens arbeid med medlemsregisteret med 3 700 navn fremhevet. Dette brukes i alt det vesentligste i tre sammenheng – for utsendelse av magasinet Norsk Politi, for utsendelse av Politiforum og for utsendelse av Politipensjonister; og ikke minst i forbindelse med produksjon av nye medlemskort som vedlegges denne utgaven av Politipensjonisten.

Gmail – et viktig verktøy

Hanne Nilsen fra Politiets Fellesforbund gjennomgikk bruk av g-mail og videre- kobling av mailen m.m. Hun ga også et innblikk i hvordan

55 deltakere fra PPF fylte en av møtesalene på Gardemoen

hjemmesiden til PPF fungerer, og om hvordan man lettest kan benytte seg av denne.

Et positivt sykdomsforløp

Kollegastøtteordningen og en nylig utredning om denne, ble aktivt kommentert. Ivar Solum – som har vært med i utvalget – og som har lymfekreft ga i sitt innlegg et nærbilde av hvordan det er å være alvorlig syk, og få støtte av kolleger. - Det er helt avgjørende for et positivt sykdomsforløp, understreket Ivar som fortalte at han hadde et 4-mannsrom på Gjøvik Sykehus med en seng og stor plass til besøkende. Det viter om både god og sterk kollegialitet.

Martha Kalland la fram Dreieboken for drift av foreninger og lag. Et meget godt og svært brukbart verktøy som sikrer en trygg og god drift.

Alle bør delta

Forbundsleder Kyrre Stenbro pekte på forbundsstyrets vedtak om at det er viktig å komme i gang med kollegastøtteordningen i PPF, og at selve ordningen må justeres etterhvert som de som arbeider med den vinner seg erfaring med hvordan det fungerer.

- Kollegastøtteordningen er frivillig, men forbundstyret i PPF anbefaler at alle deltar, understreket Stenbro.

Vi vil ha forhandlingsrett

Etter dagens tredje kaffepause, fikk Pensjonistforbundet leder, Jan Davidsen ordet. Han kom direkte fra Bergen, og ga en gjennomgang av hva Pensjonistforbundet arbeidet med denne høsten.

- Vi er nå, som tidligere, opptatt av å få forhandlingsretten tilbake. Ikke fordi pensjonistene skal få eller ha mer enn andre, men fordi vi skal ha det samme som andre.

Jan Davidsen understreket også hvor viktig det er at norske pensjonister ikke lar seg koble av fordi livet og samfunnet fordi de blir pensjonister. Det handler om å koble seg på og fortsette å bruke de ressurser norske pensjonister representerer. - Vi må rett og slett melde oss på, oppfordret Jan Davidsen, som mente at dette for en stor del kunne skje gjennom Eldrerådene som er pensjonistenes kanal inn i samfunnet. - vår spisskompetanse må fortsatt la seg bruke, understreket han. At Davidsens poeng er viktig og riktig, var det ingen tvil om blant norske politipensjonister på Gardemoen.

Ivar Solum mener at god kollegastøtte er helt avgjørende for å bli frisk.

Trafikkopplæring for 65+ i Moss

Av: Jørn-Kr. Jørgensen

I noen tid har PPF-laget i Moss vært opptatt av hvordan de kan lære sine medlemmer å ferdes enda bedre i trafikken. Det er et spennende prosjekt og to dager i siste halvdel av oktober i år var det kurs i Moss.

Philip Bain er leder av pensjonistlaget i Moss.

Dette er et meget godt tiltak som andre pensjonistlag godt kan ta etter. Det finnes opplagt folk i ethvert lag som har både kompetanse og interesse av å hjelpe kolleger i trafikken. God idé? Den er helt gratis!

Mosselagets leder, Philip Bain, forteller Politipensjonisten om stor interesse og engasjement i trafikkopplæringen blant PPF-pensjonistene. Med seg på undervisningslaget har han pensjonert politiførstebetjent Nils Messelt som til daglig er kjøreinstruktør i det private/offentlige og politibetjent Tor Erlend Imislund, også ved

Moss har et aktivt pensjonistlag med aktiviteter for enhver smak.

Moss politistasjon, som til daglig er trafikkansvarlig i Moss og kjøreinstruktør ved Politihøgskolen. Kompetansen er det således ingen ting i veien med. Kursansvarlig er Hans-Martin Nygårdsmoen, som også er politipensjonist.

- Hvordan kom trafikkursene i gang?

- Vi er en gjeng på sju kollegaer som trener hver tirsdag og spiser deretter lunsj sammen. Vi fant ut at det var kommet mye nytt inn i trafikkreglene de siste årene som var ukjente for oss. Spesielt gjaldt dette bestemmelser om førerkort og ulike tekniske ting på forskjellige kjøretøyer. Vi trengte en oppdatering, og oppdatering ble det. Kursdeltakerne var i alderen fra 82 år ned til 63. Alle har behov for fornyet og mer kunnskap, forteller Philip Bain.

- Hva er det dere lærer bort?

- Kurset hadde til hensikt å oppdatere deltakerne om dagens trafikkilde og regelverk ved at de etter endt kurs skal føle trygghet når de er ute og kjører i trafikken.

- Det ble lagt fokus på følgende emner, fremholder Nils Messelt:

Kjøreprosess/trafikkpsykologi. Å lese trafikkbildet på en bedre måte ved bruk av bilder og filmsnutter.

Se Reglene. Vise betydningen ved å se langt frem, bevege blikket, få et overblikk, se og bli forstått og se etter en utvei. Alt for mange ser kun en kort strekning fremover, og får ikke med seg det som kan dukke opp fra sidene. Derfor kommer man ofte i nødsituasjoner o.l.

Risikoforståelse. Lære seg risikovurdering i forskjellige trafikkmiljøer

Fysiske lover. Vise hvordan de fysiske lover virker inn på kjøretøyet og betydningen for kjøremåten på ulikt underlag.

Grunnleggende kjøreteknikk. Her ble det lagt vekt på kjøreteknikk i forskjellige miljøer, blant annet: Av og påkjøring av hovedvei/motorvei, rundkjøringer, tettbygd strøk/bystrøk, fartstilpasning og plassering foran kryss, vikeplikt, fotgjengerfelt, lyskryss, vegmerking, forbikjøring og parkeringsbestemmelser.

Regelverk som direkte berører vegtrafikken, samt de nye helsekravene fra 1.10.2016 ved fornying.

Passiv sikkerhet. Dekk-kontroll m.m.

Ulykkesårsaker. Årsakssammenhenger med eldre bilførere.

Praktisk kjøretrening. Hver enkelt kursdeltaker som ønsket det, fikk med seg en instruktør i egen bil i ulike miljøer. Det ble lagt vekt på: Enkel teknisk kontroll på eget kjøretøy med tanke på sikkerhet, søke etter best mulig kjøretekniske ferdigheter i forskjellige miljøer, mest mulig automatisert informasjonsinnhentning, ha en kjøremåte som er sikker, effektiv, behagelig og økonomisk i variert trafikkmiljø, og som gir god samhandling med andre trafikanter

- Hva er det folk ikke kan?

- Jeg tror at de fleste er "ganske så på nett", men noen kan trenge små justeringer for å bli en bedre sjåfør. Kanskje også få en bekreftelse på at det de gjør er riktig i dagens trafikkbilde, sier Bain.

- Er det noen du anbefaler å ikke fortsette å kjøre?

- Den enkelte må selv vurdere om han/hun føler seg kompetent til å være ute i dagens trafikk. Noen har også begrensninger på grunn av sykdom eller annet. Er du i tvil, la bilen stå!

- Har du noen betraktninger om eldre, kjøreopplæring og trafikk, Nils Messelt?

- Jeg tror at alle burde ha "godt av" en oppfriskning om nye og gamle regler i trafikken. Det skjer noe nytt "nesten" hver dag. Vi eldre er i dag en stor ressurs for alle i dagens samfunn. Vi kan kjøre å handle for de som ikke har bil. Vi kan hente og bringe barnebarn i barnehage/på skole om nødvendig. Og vi kan kjøre "hyggetur" med dem på vår egen alder.

Philip Bain legger til: - For egen del har jeg vært instruktør på flere kurs i regi av NAF for noen år siden, og har bare positive erfaringer fra de gangene. Folk kom for å lære, samt for å få en bekreftelse på at noe av det de gjorde i trafikken var riktig. - Kurset i oktober var avgjort en spennende og morsom læringsarena.

Det gjelder å følge med når trafikken blir forklart.

Interesserte kursdeltagere i Moss.

Nils Messelt t.v. og Tor Erlend Imislund - glade instruktører i full fart.

Gjengangere på kurset var var:

1. Rundkjøring (riktig bruk av blinklys inn/ut av rundkjøring, feltvalg og hastighet inn/ut av rundkjøringen).
2. Av og påkjøring fra motorvei (spesielt rettigheter/plikter ved påkjøring).
3. Rett hastighet inn og ut av kurver.
4. Hva kan jeg kjøre på mitt førerkort? (liten og stor kvisthenger til min bil).
5. Mørkekjøring md begrensninger. (minst 3 x mer lys ved fylte 60 år).
6. Riktig bruk av lys.

Mange minner fra Møllergata 19

Av Anne Marie Kollhus

Nåværende hotelldirektør Anne Marie Kollhus skriver om sine minner fra Møllergata 19.

I 1973 var jeg aspirant. På Møllergata 19. Hele oppveksten hadde jeg lest all tilgjengelig historie, spesielt om Oslo, Kristiania og 2. verdenskrig. Det gjorde det spesielt å komme inn på Møllergata 19 første gang.

Å se og arbeide i dette miljøet jeg bare hadde lest om i bøkene, med Sukkenes bro, de gamle cellene og celledørene i fengslet, den enorme forhallen med de store sorte og hvite gulvflisene, den opphøyde skranken hvor det alltid satt en politimann og møtte de som kom, den store parafinovnen utenfor vaktleders kontor, loftet med alle de gamle protokollene, alle luktene og lydene, en verden som var helt annerledes enn jeg noensinne hadde kunnet forestille meg. Og i en periode hvor det fortsatt var svært spesielt med kvinner i etaten.

Alle som ble pågrepet av patruljene ute ble tatt inn til arresten på Møllergata 19. De ble registrert og framstilt for vaktleder i Vakta II, ved inngangen til manssarresten, vis a vis forhallen.

Vi som var satt opp som piketter, satt ved kaffebordene på oppholdsrommet til venstre for forhallen, på piketten, og ventet på oppdrag. Vi spilte som regel kort eller løste verdensproblemer på annet vis, til vi ble ropt opp av vaktleder. Og vi bisto ved framstillingen i Vakta II når det kom en patrulje inn med arrestant. Ofte var det en overstadig beruset alkoholiker som hadde brutt loven. Han kunne ikke ta vare på seg selv, hadde gjort noe ulovlig, og ble satt i arrest til han ble edru. Så ble han før løslatelse presentert et forelegg for forholdet han var pågrepet for. Der sto det som regel: NN gis med dette en bot stor kr. XXX,-, for i beruset tilstand å ha.....

Og var den pågrepne en kvinne, ble vi som var jenter i politiuniform tilkalt. Først for å være tilstede ved framstillingen, og så for å geleide til kvinnearresten i kjelleren på andre siden av bakgården. Der sto vi for inkvireringen, og bisto sluttersken (arrestforvarer for kvinner) med å få den pågrepne inn på celle. Så overtok sluttersken ansvaret. Ikke så veldig forskjellig fra i dag, men allikevel helt annerledes.

En gang sommeren 1973 ble jeg som pikett ropt opp sammen med en kvinnelig konstabel til Vakta II for å bistå ved innsetting av en overstadig beruset kvinne. Kvinnen var kjent fra mange tidligere hendelser, og var en del av det store, alkoholisererte uteliggermiljøet i Oslo sentrum. Dette miljøet var en ganske fast gjeng, vi kjente navnene på de fleste, og vi kjente deler av livshistorien deres. Mange hadde sterke, vonde historier de ikke orket å minnes hver dag, de valgte heller å være beruset. Noen hadde vært utsatt for grusomme overgrep, og det var mange krigsseilere og andre krigsveteraner blant dem, mennesker som ikke klarte å leve på annen måte enn med så mye alkohol som mulig, hver

dag. Kvinnen levde i dette miljøet, bodde ute, sov i portrom og under tilfeldige pappesker eller presenning, både sommer og vinter. Denne dagen hadde hun drukket rødsprit, var overstadig beruset, og hadde vært bråkete på Youngstorget, blant blomster- og grønnsakbodene.

I 1973 ante vi ikke hva engangshansker eller beskyttelsesklær var, vi hadde samme uniform i arresten som ved statsbesøk, og ingen beskyttelse. Vi ransaket med våre hender, og forsøkte å holde uniformen unna slik at vi slapp vaske og rense ofte.

Den arresterte kvinnen så mere ut som en mann enn en kvinne. Ganske kortklippet mørkt hår som ikke var vasket eller stelt på lenge. Akkurat som resten av kroppen. Et slitent ansikt, preget av livet ute i vær og vind, og hender som så ut som om de aldri kunne bli rene, med korte negler med møkk både under og rundt hver negl, og hendene som var hovne etter frostskafer og rus. Hun luktet den søtlige, litt emne lukten som var så kjennelig på alle som drakk rødsprit. Hun var iført en blå arbeidsdress med gule stikninger, antagelig det vi vil kalle en snekkerdress, med utallige lommer i forskjellig størrelse, fra brysthøyde til midt ned på låret. Den var tydelig ny, kanskje hun hadde fått tak i den samme dag, bare møkkete fordi hun hadde ramlet flere ganger i sin beruselse før ble pågrepet.

Vi geleidet damen over plassen i bakgården, ned trappa og inn i gangen til kvinnearresten. Hun måtte støttes hele veien. Framme i gangen klarte vi å få henne til å holde seg fast i håndvasken slik at hun ikke falt mens vi gikk gjennom og tømte alle lommer, og kjente etter at hun ikke hadde noe på seg som kunne være farlig eller skadelig.

Jeg så på ansiktet til min kollega da hun stakk hånden ned i den ene sidelommen i snekkerdressen. Helt tydelig at hun synes det var skikkelig ekkelt. Hun tok opp igjen hånda, og den var full av noe gult/hvitt slimete som rant ned mot gulvet. Kollegaen min klarte å la være å kaste opp, men det holdt hardt, det var helt tydelig. Strengt og litt ampre spurte vi den sterkt berusede – hva i all verden er det du har i lomma di? Hun tok seg kraftig sammen i sin beruselse, og klarte å si: «De lå i salgsboden, det var så fristende, jeg tok bare ett, jeg ville så gjerne ha et egg!»

Nr. 19 - bakgård

Kjøreporten til Møllergata 19.

Bok om sorg med dikt til trøst

Av: Jørn-Kr. Jørgensen

«Sorgen har mange navn» er tittelen på politiprest Erik J. Stabrun's nye bok som i disse dager utgis av forlaget Vigmostad og Bjørke; et forlag som seiler mer og mer opp i Norge for hver tittel som publiseres.

Å tenne et lys er en vakker handling.

Boken er breiddfull av dikt om sorg og smerte - gjennom 120 dikt peker Stabrun både på sorgen, smerten, muligheten og håpet. Diktene er delt inn i bolker, og mellom diktene har Stabrun skrevet små meditasjoner med stoff fra sin egen fengsels- og politipresthverdag. Det gir ytterligere mening til diktene.

Her er flere kjente og kjære dikt med - Olav H. Huges «Det er den draumen» (kåret til Norges beste dikt i 2016) og Rolf Jakobsens «Kjente jeg deg» - og poeter som Tor Ulven, Thomas Tranströmer og Jan Erik Vold med mange flere, bl.a. Hans Børli.

Det er mye godt og mye trøst i diktene Erik J. Stabrun presenterer for oss i «Sorgen har mange navn». Diktene kan hjelpe oss alle et skritt videre, slik at sorgen ikke blir så tung å bære, for det er ikke nødvendigvis så tungt som Jan Erik Vold skriver: ... sorgen «Varer sjelden mer enn syv år». Livet går videre, og Erik J. Stabrun peker på noen av veiene gjennom diktene.

Den som har gått mye og langt i sorgens ofte tunge landskap, vet

at det er mye å hente i dikt og annet lyrisk materiale. Det er andre som har hatt det akkurat som deg og meg i sorgen stund; og dette til tross er enhver sorgopplevelse ulik. Men mange av elementene er like, og det gjør at vi kan kjenne oss igjen i det stoffet som presenteres. Det gir både bredde og dybde i diktene. Det som er selvopplevd, er alltid spesielt, uansett hva handler om. Sorg og kjærlighet, hjerte og smerte.

Nå er det også slik at de færreste av oss vil gå og bære sorgen med oss. Men ofte har vi ikke noe valg. Sorgen innhenter oss når den vil. Da er det godt å ha denne boken å bla i. Den hjelper oss nemlig til å bære sorgen; diktene gir oss noen knagger hvor vi kan henge fra oss noe av smerten og det som er tungt å bære. Og ordene gir ofte både trøst og lindring. Det er helsebot i slikt.

Erik J. Stabrun's meditasjoner er ikke bare meditative, men i noen grad også opplysende for hva og hvorfor. Sorg er vanskelig, men Stabrun peker i noen grad på hva som skjer, og vil gjerne at vi tenner lys. Ikke for å fremme sorgen, men for å minne om det levende livet. Å tenne et lys er uansett en vakker handling.

Boken «Sorgen har mange navn» er flott utstyrt. Den er holdt i duse toner med leseband i gull. Det gjør den til en skatt å ha i bokhylla.

Erik J. Stabrun var politiprest i Oslo politidistrikt i mange år.

Fra to til en - om arv og skifte

Gjengis med tillatelse fra redaktøren for Pensjonistforbundets blad Pensjonisten, Trond Nedrebø, med bakgrunn i SAKO-samarbeidet

Å miste den du er mest glad i, er hardt. I tillegg er det praktiske og økonomiske utfordringer å bli enke eller enkemann.

Vi gir deg noen råd for hva du bør gjøre og huske på. Den første tiden blir normalt fylt med alle praktiske oppgaver i forbindelse med dødsfallet, kontakt med begravelsesbyrå og bisettelse.

Du bør raskt kontakte NAV for å få greie på din status. Dette vil også de fleste begravelsesbyråer kunne hjelpe deg med. Du kan ha rett til enke- eller enkemannspensjon etter avdøde. Det heter gjenlevendepensjon hos NAV. Det er ikke alle som har rett til pensjon fra en tidligere ektefelle.

TIPS

1. Har du rett til gjenlevendepensjon?
2. Velg normalt uskiftet bo.
3. Skriv fremtidsfullmakt.

Gode råd til en vanskelig tid

Det er en tung tid når den du har levet sammen med dør. Det er også mange praktiske og økonomiske forhold du må ta stilling til og ordne opp i. Her er noen råd.

Av Carsten O. Five, konsulent for Pensjonistforbundet

Normalt er det klokt å sitte i uskiftet bo. Det har du rett til dersom det ikke finnes særkullsbarn – det vil si barn etter avdøde fra et annet forhold enn mellom dere. Finnes det særkullsbarn, må vedkommende godkjenne at du sitter i uskifte. Velger du uskifte, send melding om det til skifteretten. Velger du å sitte i uskiftet bo blir det ikke noe arveoppgjør etter avdøde. Arveoppgjøret skjer først etter at du er død.

Sitter du i uskiftet bo, har du rett til å bruke av hele boet på deg selv. Du har til og med mulighet til å låne opp på boligen, uten å spørre arvingene om det. Men det kan være klokt å orientere arvingene om det, slik at det ikke oppstår unødvendige misforståelser. Du kan ikke uten samtykke fra arvingene gi bort fast eiendom, eller gi andre gaver som står i misforhold til formuen i boet. Har du gitt slik gave uten samtykke, kan hver av arvingene få gaven omstøtt hvis mottager

burde ha skjønnet at du ikke hadde rett til å gi gaven. Arvingene må da gå til sak innen ett år etter at de fikk kunnskap om gaven.

Selv om det vanligvis lønner seg å leve i uskiftet bo, er det likevel noen som velger et arveoppgjør. Da er det viktig om det finnes et testament etter avdøde.

Når begravelsen er over, begynner arveoppgjøret. Dere kan velge mellom privat skifte – da er det dere arvingene som gjør jobben – eller dere kan overlate arbeidet til skifteretten – da er det et offentlig skifte.

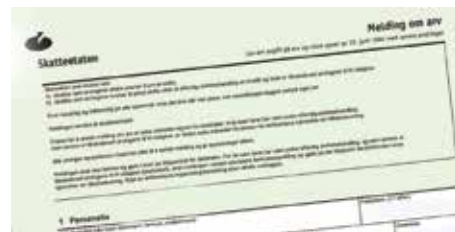
Mange velger privat skifte. Det er raskere og billigere. Da må dere fylle ut et skjema som heter: «Erklæring om privat skifte av dødsbo». Det må sendes til skifteretten senest innen 60 dager etter dødsfallet. Skifteretten kan forlenge denne fristen. Det er skifteretten hvor avdøde bodde som skal ha skjemaet. Skjemaet skaffer du fra skifteretten på stedet, eventuelt lensmannen.

Overtar du boet til privat skifte, overtar du ikke bare verdiene, men også avdødes gjeld. Den blir du da ansvarlig for, uansett hvor stor den er. Noen har brent seg på dette. Alternativet til privat skifte er offentlig skifte. Da overtar skifteretten. Det er særlig aktuelt der ingen vil overta avdødes forpliktelser, eller der arvingene ikke kan bli enige om fordelingen av arven.

Når arveoppgjøret er privat, får arvingene tilsendt en skifteattest av skifteretten. Den er arvingenes legitimasjon og gir dere rett til å disponere over etterlatenskapene til avdøde. Skifteattesten gir dere for eksempel rett til blant annet å ta ut penger fra avdødes konto, selge huset, heve utbetalinger og gå inn i avdødes avtaler. Her står også hvem som er saksbehandler hos skifteretten.

Et godt utgangspunkt for selve arveoppgjøret er avdødes siste selvangivelse. Den gir en oversikt over formue og gjeld. Har du ikke den tilgjengelig, be ligningskontoret om å sende den. Husk å få med eventuelle bilag. Vis frem skifteattesten.

Det er viktig å på at du/dere ikke arver ukjent gjeld etter avdøde. Derfor bør dere

utstede proklama etter vedkommende. Det vil i praksis si at alle som har krav etter avdøde, må melde sitt krav til dødsbo innen en viss frist. Etter denne fristen vil de som har krav, miste sin rett til å få innfridd kravet. Ellers kan nemlig kreditorer komme med sine krav mange år etter at arveoppgjøret er ferdig. Det er klokt å gjøre dette før dere tar stilling til offentlig eller privat skifte.

Hvis avdøde hadde fellelseie med deg, skal du normalt ha halvparten av formuen og i tillegg en halvpart som arv etter avdøde.

Finnes det barn etter avdøde, skal du først ha halvparten av fellelseie, så arver du en firedel etter avdøde. Din arverett kan være begrenset i testament, men dette må du ha fått kunnskap om før din ektefelles død. Barna arver normalt to tredeler av arven etter avdøde.

Finnes det en ektepakt mellom dere, der den ene har en del av formuen sin som særeie, går dette utenom arveoppgjøret i fellesboet.

Et godt råd når du nå er alene, er å sette opp et månedsbudsjett. Sett opp din månedsinntekt etter skatt og en oversikt over faste og variable utgifter. Før så nøye regnskap og se om budsjettet stemmer med virkelig heten. Se om du må endre på noen utgifter. Sjekk også at du har riktig skattekort. Kanskje har du rett til støtteordninger som bostøtte og medisiner på blå resept. Ta en prat med kommunen om det.

Mange som blir alene synes de har for stor bolig. For mange er det naturlig å flytte til en mindre og mer lettvinnt bolig – gjerne nær senterfunksjoner. Et alternativ er å leie ut en hybel eller to. Husk at dersom leieinntektene skal være skattefrie, må leieverdien av det du leier ut, være mindre enn for den delen du selv bor i. Skattefriheten går ikke på kvadratmetere, men på leieverdi.

Har du lav inntekt og ønsker å ha litt mer å leve av, kan du også vurdere å låne opp på boligen hvis det er lite gjeld på den. Ta da et avdragsfritt lån på et bestemt antall år. Når de årene er gått, må du enten selge boligen, låne mer eller forlenge avtalen.

Noen velger å ta opp lån der de ikke engang betaler renter den tiden de har lånet. Vær forsiktig med det. Disse lånene har høyere rente enn et vanlig boliglån (som nevnt ovenfor). I tillegg kommer en rentes-rente effekt som gjør at lånet vokser veldig raskt.

Fremtidsfullmakt.

Siden du nå ikke har en ektefelle, kan det være viktig både for deg og dine nærmeste om de får vite hva du ønsker for resten av livet. Dessverre er det slik at ikke alle blir i stand til å ta vare på seg selv og sitt de siste årene.

Det er kommet et nytt juridisk dokument du kan lage for din fremtid. Det heter fremtidsfullmakt. Det er ikke et testament, men et dokument der du kan bestemme hva som skal skje for deg resten av livet. Bruk juridisk kompetanse til å sette opp en fremtidsfullmakt.

Eksempel på fremtidsfullmakt

Jeg Gro Nordmann (personnummer) har med dette laget følgende fremtidsfullmakt:

1. Min datter Kari Nordmann (personnummer) skal være fullmektig for meg, dersom jeg ikke lenger kan ivareta mine egne interesser. Hun skal fatte beslutninger for meg og ivareta min personlige økonomi.
2. Dersom det er behov for det, ønsker jeg å bo på Gudvang sykehjem.
3. Min bolig bør selges hvis jeg flytter på sykehjem. Pengene skal stå i banken.
4. Bilen min skal Kari Nordmann få, hvis jeg kommer på sykehjem.
5. Innbo fra boligen skal settes på et lager til det endelige arveoppgjøret.

Smøla 8. mars 2016.
Gro Nordmann

Vitner: Jens Larsen (personnummer) og Gunn Monsen (personnummer).

Vitnene bør i påskrift på dokumentet opplyse at fullmaktsgiveren har opprettet fullmakten av fri vilje og hadde evnen til å forstå betydningen av handlingen, og eventuelle andre forhold som kan ha betydning for fullmaktens gyldighet.

I tillegg til vitnenes personnummer, bør også deres adresse påføres.

Annen overgang av opphavsrett

- Arv, § 39k
 - Jf. lov av 3. mars 1972 nr. 5 (Arveloven)
 - Arvingene må forholde seg til begrensninger som følger av testament eller avtaler sluttet av opphavsmannen
 - RG 1966 s. 403 (Halvard Storm)
 - Første gangs offentliggjørelse krever felles samtykke
 - Ny offentliggjørelse i samme form kan forlanges av en enkelt arving
 - Ny offentliggjørelse i endret form/skikkelse krever kvalifisert samtykke i hht. arvelodd.
 - Ved fellesverk: løsningsrett etter sameieoven må antakelig vike for opphavsmannens rett til å velge arving.

PPF i Gudbrandsdal skulle legges ned

Hallgeir Larsen

Pensjonistforeningen i Gudbrandsdal hadde sitt første ordinære årsmøte den 5. juni 1997. Det første styret som ble valgt, bestod da av:

Leder Tore Hasle, nestleder Arne Sveen, kasserer Jon Renå, sekretær Leif Onshus og styremedlem Solveig Simensen.

Årets årsmøte hadde bl.a. en sak på agendaen om å legge ned lokalforeningen i Gudbrandsdalen. Årsaken var liten interesse blant medlemmene, og vanskelig å få noen til å påta seg vervet som leder. I tolvte time bestemte jeg meg for å si ja til å påta meg vervet som leder og forsøke å få aktivisert medlemsmassen. Jeg er optimist av natur, og gir ikke opp før jeg har forsøkt. Flere nye pensjonister har meldt seg inn i foreningen. Dette lover godt!

Vi gir ikke opp – enda! Samarbeide med politiets pensjonistforeninger i Hedmark og Vest-Oppland er innledet. Kanskje felles sosiale tiltak kan være med på å skape større engasjement og entusiasme for lokalforeningene? Eller er det slik at vi ikke trenger en forening til å ivareta politipensjonistenes interesser?

Det er nok lettere å samle tidligere kolleger i byer enn det er i et langstrakt dalføre. For meg personlig er ikke avstander noe hinder, men jeg forstår at noen synes det er langt å reise 15 – 20 mil for et kort møte – eller en sosial samling.

Hva tenker styret i Politiets Pensjonistforening Gudbrandsdal? Tja, er det noen vits i å ha en «sovende» forening? Styret mener at vi har bruk for en forening som er aktiv og som skal ivareta medlemmenes interesser. Vi skal holde liv i foreningen for at medlemmene skal få nye gode av fordelene vi har gjennom samarbeidet med Politiforbundet (PF). Styret vil fortsatt sørge for at medlemmene i Gudbrandsdal kan nyte godt av tilbudene i PF Forsikring, merkantile tilbud – og kommende tilbud.

PPF sentralt arbeider med en kollegastøtteordning for pensjonistene. Vi pensjonister er i en alder og situasjon hvor en slik ordning kan bidra til å "lette på trykket" når en uventet eller vond hendelse skjer.

Kjære kolleger! Jeg ber innstendig om at dere støtter opp om lokalforeningen – enten det være seg i Gudbrandsdalen eller andre steder i Kongeriket!

Hilsen fra Politiets Pensjonistforening Gudbrandsdal

Hallgeir Larsen, leder

Vi gratulerer!

Dette er PPFs gratulasjonsliste over jublanter i januar, februar og mars 2017. PPF gratulerer sine medlemmer som har rund merkedag i tiden som kommer. Forandringer i denne listen kan forekomme.

Jublanter i januar 2017

ALDER	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Halvorsen	Irene	25.01.1947	Moss
70	Berge	Kjell Frode	24.01.1947	Rogaland
70	Baartvedt	Kjell Ove	23.01.1947	Hordalensmennenes PL
70	Petersen	Odd- Sverre	18.01.1947	Halden
70	Øderud	Patzy Marianne	17.01.1947	Direkte
70	Horst	Knut Ragnar	16.01.1947	Telemark
70	Bjørnødegård	Gunnar	12.01.1947	PST
70	Austerheim	Aasmund	10.01.1947	Haugaland og Sunnhordaland
70	Haugen	Inge	02.01.1947	Sogn og Fjordane L/P Pensjonistlag
70	Kristensen	Jan Hermann	01.01.1947	Salten
80	Ottesen	Gunda	24.01.1937	Mosjøen
80	Smines	Oddbjørn	14.01.1937	Haugaland og Sunnhordaland
90	Hansen	Bjørg	20.01.1927	Vest-Finnmark

Jublanter i februar 2017

ALDER	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Refsland	Erling	27.02.1947	Aust Agder
70	Steen	Odd Karl	22.02.1947	Sør-Trøndelag
70	Axelsen	Kjell Rytter	22.02.1947	Oslo
70	Budal	Harald	21.02.1947	Bergen og Hordaland
70	Frivåg	Arne Dag	18.02.1947	Harstad
70	Løwer	Henning Johan Vahl	13.02.1947	Oslo
70	Sigvaldsen	Kjell	12.02.1947	Bergen og Hordaland
70	Bye	Jan Martin	03.02.1947	Harstad
70	Holter	Per Bj.	02.02.1947	Hamar
80	Hoelstad	Torbjørn	28.02.1937	Østerdal
80	Johansen	Edel Groth	24.02.1937	Moss
80	Solberg	Magnar	04.02.1937	Sør-Trøndelag
80	Toften	Per Otto	02.02.1937	Salten
90	Haugen	Eli Jensine	18.02.1927	Østerdal

Jublanter i mars 2017

ALDER	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Hugdøl	Helge	31.03.1947	Romerike
70	Olsen	Ottar	30.03.1947	Sarpsborg
70	Sandli	Gunn Karin	28.03.1947	Moss
70	Nielsen	Åsmund	28.03.1947	Romerike
70	Lindstøen	Olav	21.03.1947	Direkte
70	Myhre	Rigmor Åse	20.03.1947	Bergen og Hordaland
70	Tveit	Gunnar	19.03.1947	Oslo
70	Grønnerud	Roar	18.03.1947	Kripos
70	Berentsen	Kjell Arne	18.03.1947	Direkte
70	Graff	Stein Olav	13.03.1947	Buskerud
70	Aasland	Karl Petter	13.03.1947	Aust Agder
70	Vardøy	Arne	12.03.1947	Bergen og Hordaland
70	Lübbe	Reidun	11.03.1947	PST
70	Enger	Astri Synøve	08.03.1947	Direkte
70	Aasvangen	Klaus Arild	04.03.1947	Romerike
80	Fjørtoft	Britt	31.03.1937	Troms
80	Frøyland	Svein	30.03.1937	Bergen og Hordaland
80	Havnerås	Inger E.	15.03.1937	Hordalensmennenes PL
80	Kvamme	Bjørn	07.03.1937	Bergen og Hordaland
80	Bjerke	Kjell Ragnar	04.03.1937	Oslo

Det er ikke vanskelig å få nye ideer. Det vanskelige er å la det som har virket i to år bli fjernet.

- Roger van Oech

Han som aldri har lært å følge ordre kan aldri bli en god leder.

- Aristotles

MEDLEMSKAP I PPF

Har du husket å betale medlemskontingenten? Av 3638 medlemmer var det pr. 30.6.2016 vel 300 som ikke hadde betalt kontingenten.

HEDERSTEGNET 2017 - Vi som sitter i Hederstegnutvalget ønsker å minne våre lokallag muligheten til å fremme forslag på kandidater til å motta hederstegnet. Tenk særlig nedover i organisasjonen, i lagene og foreningen, oppfordrer Hederstegnutvalget formann, O.K. Abrahamsen. Forslag sendes til utvalgets leder, Odd Kjell Abrahamsen, Tvidbølane 28, 4700 Vennesla, innen 7. mars 2017.

Hederstegnutvalgets leder, O.K. Abrahamsen, Krtistiansand.

Hederstegnet

«Nøkternt sjølskryt fra Trøndelag»: Vi har det så trivelig sammen!

Pensjonistforeninga vår har hatt en aktiv og trivelig oktober måned, og vi har nå lyst til å dele noen av opplevelsene med våre pensjonistvenner rundt omkring i landet.

Tekst: Jens Bjørnar Morseth

4.10.2016

Politiets pensjonistforening Sør-Trøndelag åpnet høstsesongen med å invitere medlemmene fra begge Trøndelagsfylkene på busstur til øyriket, Hitra og Frøya, tirsdag 4. oktober. Buss fra Orklareiser med Morten Singsaas ved roret, og hans fru, Gunn Helen Grandell, som vertinne.

Turen starta fra Trondheim Sentralstasjon kl.09.00 i et fantastisk fint høstvær, og bussen var full. Vi kjørte til Orkanger, og nye E39 til Gangåsvatnet, hvor vi tok av på den såkalte Lakseveien ut til Sunde. Der dukka vi ned i Hitratunnelen, som er 5645 m lang, og 264 m.u.h. på det dypeste.

Kystmuseet på Fillan på Hitra var første stopp. Her ble vi servert kaffe og kake, og i kjelleren på museet fikk vi se utstillinga og mini-teateret "Folket i Flatvika". Her ble vi underholdt av sladderkjerringa "Nekka Fættin", og lattermusklene fikk virkelig kjørt seg.

Ferden gikk videre over Hitra til vi igjen gikk under fjorden gjennom Frøyatunnelen. Været var fortsatt like fantastisk, og vakker natur omga oss over alt. Fjorden og vann lå helt speilblanke i solskinet.

Vi tok en liten avstikker for å se på SalMars fabrikklegg, som er en av verdens største havbaserte fiskeoppdrettsanlegg for laks.

Turen endte opp på Titran, et fiskevær lengst vest på Frøya med storhavet utenfor. Ved kapellet her står en bauta til minne om Titran-ulykka i 1899. Natt til 14. oktober omkom 140 fiskere, og båter og redskaper for store verdier gikk tapt under en overraskende orkan mens båtene var på fiskefeltet. I dag viste Titran og sjøen seg fra en sjelden god side, vindstille og med god sikt over mot Tustna og Smøla.

Det var nå tid for middag, og den inntok vi på flotte Dolmsundet Hotell, hvor vi som seg hør og bør på Hitra, fikk servert hjortegryte, med dessert og kaffe. Gode og mette entret vi bussen igjen, og tok fatt på heimturen.

En stor takk til Gunn og Morten for en fantastisk fin tur. De hadde også krydret opplegget med diverse overraskelser underveis, som servering av rikholdig utvalg av drikke, kaffe, mineralvann, øl og vin, samt rundstykker, snacks og sjokolade.

25.10.2016

Tekst: Martha Kalland

Foreningen vår har medlemsmøte siste tirsdag i måneden og denne kvelden var temaet «Minnes melodier».

Vi hadde invitert Turid Gravråk og Håkon Renanger (84 år gammel gitarist og vokalist i Arnsteins) for å spille gamle og kjære sanger for oss.

Ca. 30 medlemmer møtte opp, og kvelden startet opp med ei fin oktober-verse. Gunn Grandell og Martha Kalland informerte om de aktuelle møtesakene, og deretter spilte musikerne Evert Taubé's Calle Schewens vals fra 1932 og medlemmene kom fort fram på dansegulvet. De eldste danserne har for lengst passert 90 år.

«Tusen sjøars land», «Jag har bodd ved en landsväg», «Sollyse dager ved Mexico's strand», «I natt jag drömde» og mange andre gamle låter ble spilt, og dansen fortsatte med både polka, tango og swing.

Kaffepause med loddsalg og en god prat fulgte deretter før en ny runde med sang, dans og musikk. En meget hyggelig kveld hvor pensjonistene fikk trent både stemmebåndene og dansefoten.

Tur til Hommelvik

Turkomitéen hadde invitert til trimtur med start fra en parkeringsplassen ved Karlslyst gård i Hommelvik. 13 sprekinger møtte opp, og lille Sara – Hunden til Reidar Svendsen ble gruppas maskot på turen.

Turen gikk via Bjørnrommet – tuftene etter der hvor vår kronprinsesse Mette Marit's oldefar kom fra – Høiby'n som vi kaller stedet her i Malvik. Ivar Sjaastad leste en historie om tuftene der, og vi fant fram til både brønnen og murene etter bygninger som hadde stått der i gammel tid.

Midtveis i løypa ble det kafferast og der sang vi «Hurra for den som fyller sitt år» for Per Bjørgum som fylte 70 år den 23.10. Flott sang og en rørt og fornøyd jublant. Terje Hansen plukket under veis med seg noen bjørkekviser, og han viste fram hvordan man lager en vidjespenning.

Eldste deltager på turen var Torbjørn Sivertsen som i desember blir 87 år gammel. Hurra for den gamle turneren – Torbjørn er i veldig god form.

F.v.: Per Bjørgum, Arnfinn Aundal, Sylvi Hell, Reidar Svendsen, Anne Sjaastad, Ivar Sjaastad, Jens B. Morseth, Eli Berbu Olstad, Terje Hanssen, Martha Kalland, Thorbjørn Sivertsen og Gunnar Iversen. (Foto: Torbjørn Kalland).

Retur:

Politiets Pensjonistforbund
P.B. 8051 Dep - 0031 Oslo

Som **PPF-medlem** tilbyr vi deg en unik pensjonistpakke til PF Forsikring-pris!

Pensjonistpakken inneholder fire viktige og svært omfattende forsikringer:

1. PF Innbo Pluss
2. Reiserforsikring familie
3. Ulykkesforsikring
4. ID-tyveriforsikring

Svært rimelig årspris for hele pakken:

Kr 2.727 i Sone 1 - Oslo

Kr 2.172 i Sone 2 - Tromsø, Trondheim, Bergen, Stavanger, Kristiansand, Drammen, Asker, Bærum, Oppegård, Ski, Skedsmo, Lørenskog og Nittedal.

Kr 1.975 i Sone 3 - resten av landet.

Sjekk gjerne hva du må betale andre steder, og kontakt oss i dag!

Tlf 23 16 31 00

Epost forsikring@pf.no